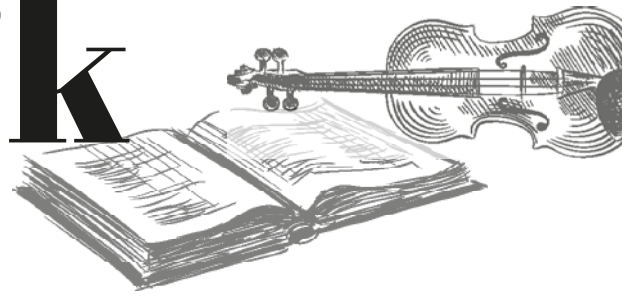

Luisterrijk

*filosofische
muziekbespiegelingen*

6 LIEFDE VOOR DE OPPERVLAKTE

Er was eens een jongen die alle klassieke muziek voor me op een compact mp3-apparaatje zette. Niet alle natuurlijk, maar wel een indrukwekkende lijst van componisten, beginnend bij Abel, Agazzari, Alard, Albéniz, Albinoni en Allegri, en eindigend bij Wieniawski, Williams, Wolf en Zemlinsky. Vanaf dat moment had ik – een volkomen leek op klassieke-muziekgebied – de grootste schoonheid van eeuwen en eeuwen binnen handbereik, wat ik zo opwindend vond dat ik er de eerste nachten nauwelijks van kon slapen. Om niet in het woud van onbekende componisten te verdwalen, besloot ik bij Bach te beginnen. De bovenste naam waarvan ik weleens had gehoord en van wie ik alleen al uit 1446 opnames bleek te kunnen kiezen.

Zelf had de jongen zijn hart aan Mozart verpand, en zelden begaf hij zich buiten het mapje waarin hij 2632 fragmenten van zijn grote held had verzameld. Ook mij probeerde hij van de grootsheid van Mozart te overtuigen, waarbij hij blij gaf van de hartstocht van een ware zending. Om hem tevreden te stellen probeerde ik eens wat, klikte een willekeurige Mozart-compositie aan, een aria, pianoconcert of strijkkwartet, maar altijd werd ik weer bevestigd in mijn indruk dat Mozart oppervlakkig is, frivool, vol lieflijke loopjes en voorspelbare wendingen. Nee, doe mij maar het hemelse van Bach, verkondigde ik. Later voegde zich daar nog het grootse en meeslepende van Wagners *Tristan und Isolde* bij. Lief en luchtig, dat was niet aan mij besteed, en stiekem was ik daar best een beetje trots op.

Myrthe Meester studeerde filosofie en literatuurwetenschap en publiceert onder meer op Mister Motley, deFusie en in Bühne.

Pas vorig jaar veranderde dat. Ik werkte in een vulpennenwinkel, waar ik vaak in de daglichtloze kelder kostbare nieuwe modellen (van soms wel 2000 euro) zat in te voeren, een werkje dat ik probeerde te verluchten met muziekfragmenten op de achtergrond. Op een middag besloot YouTube mij bloot te stellen aan het *Zevende Vioolconcert* van Mozart, en zowaar, in die ondergrondse donkerte en kou sneed de warme melancholie van het *Andante* dwars door m'n ziel. Eenmaal buiten, aan de Amsterdamse Herengracht, waar ik vermoeid met een kant-en-klaar-maaltijd op mijn schoot naar de voorbijvarende bootjes zat te staren, was het alsof ik door Mozart de fragiele schoonheid van dat alledaagse schouwspel beter begreep. Alsof de componist me uitnodigde om niet langer naar verten te verlangen, maar me onder te dompelen in de eindeloze nuances van het leven zelf: het ruisen van de blaadjes aan de bomen, de energie van de mensen in hun gang van werk naar huis, met kinderen in zitjes achterop, met volle tassen aan hun stuur, een glimlach vanwege de beginnende lente, of een doffe zucht van vermoeidheid, een zekere melancholie omdat alles – ook het allermooiste – ooit voorbijgaat.

Misschien speelt het leven zich wel meer aan de oppervlakte af dan ik altijd heb gedacht, en is Mozart pas toegankelijk voor wie bereid is om dat toe te geven. «

Lief en luchtig was niet aan mij besteed. Stiekem was ik daar best trots op

Ga naar www.luister.nl voor luistervoorbeelden van het *Zevende Vioolconcert* en *Sonate nr. 21 voor viool en pianoforte* van Mozart met uitleg van Myrthe.

Meer lezen van Myrthe Meester?

Kijk dan ook eens op www.myrthemeester.com